Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Laub, Hardenack Otto Conrad
Titel:	BREV TIL: Kierkegaard, Peter Christian FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1873-10-08)
Citation:	Laub, Hardenack Otto Conrad: ”BREV TIL: Kierkegaard, Peter Christian FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1873-10-08)”, i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 261. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030106.pdf (tilgået 18. april 2024)
Anvendt udgave:	Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)
Ophavsret:	Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Fra Laub til Kierkegaard.
Viborg, 8. October 1873.

Kjære Biskop Kierkegaard! Jeg skulde allerede tidligere have sendt Dem min Tak for de sidste to Dage i Aalborg, og meente ogsaa at ville det, naar jeg var-kommen i Orden med, hvad der var samlet i min Fraværelse. Det var dog ikke Mere, end at det ikke kan faae Skylden for, at allerede 8 Dage ere gaaede; der bliver saa ikke Andet tilbage end min tiltagende Langsomhed, som naaer mig ud til Fingerspidserne, eller ærligere, min Dovenskab. Saa tilgiv mig den, og tag nu imod en oprigtig s. 262Tak (hvad enten De faaer den strax hjemme, eller den maae opsøge Dem ad Omveie, som Deres sidste Breve mig), fordi jeg paany har følt, at jeg er velkommen, naar jeg kommer, medens jeg paa samme Tid fra andre Sider mødte saa megen Venlighed, som gjorde godt, og hvorfor jeg beder Dem leilighedsviis at bringe min Tak, — — —. Den bedste Tid var dog, naar vi sadde eller gik op og ned ad Gulvet i den Stue, som De anklagede for Kulde, med hinanden i Ro, — og det, skjøndt jeg allermeest da maatte tvivle, om et væsentligt Øiemed med mit Besøg kunde naaes. Deres skrevne Ord, at De i den trange Tid havde seet ud efter Brev fra mig, havde gjort et stærkt Indtryk paa mig; hvad jeg havde forsømt med Pennen, vilde jeg gjøre godt igjen ved personlig Nærværelse, skjøndt jeg vidste, at Ord fra Mennesker her ikke kunde forslaae, i det Høieste kunde til Overflod gjentage, hvad De kunde sige og havde sagt Dem selv, skjøndt jeg altsaa vidste forud, at naar vi vare ene sammen og kom i Nærheden af den Steen, som intet Menneske kan vælte, saa vilde jeg kun føle min Afmagt til at gjøre det og lære ikke at prøve derpaa. Her gjælder den gamle, troe H. G. Sthens Ord:

Nu er der Ingen i Verden til,
Min Sorrig kan fordrive,
Foruden Gud, naar han saa vil,
Han kan mig Trøsten give.

Han mener vel, at det skal Enhver lære at sige, det gjælder om Alt, som fortjener at kaldes Sorg; og saaledes har jeg ogsaa forstaaet ham og havt min Glæde af denne Psalme, som vore Fædre kunde synge (Kingo Nr. 51), hver Gang de beredte sig til Juul. Men dette „Nu“, som gjælder det hele Liv, kan ogsaa faae en Betydning, s. 263hvor det kommer til at staae ganske ene og kan ikke synges i Samklang. Dette var det vel, jeg skulde, ikke blot tænke mig, men levende fornemme og erfare hos Dem, for ikke at blande mig ind i, hvad Gud vil ene, ved at komme til Dem med min Viisdom, men bagefter, naar De ikke var med, at komme til ham med det, jeg gjerne vilde, men ikke kan, — men som han kan, „naar han saa vil“. Gid jeg paa denne Maade maae være Dem tro! — — —

Gud være med Dem og os Alle!

Deres hengivne O. Laub.